

UZASADNIENIE

wyroku łącznego z dnia 18 maja 2015 roku

P. S. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 września 2006 roku w sprawie o sygn. akt IX K 432/06 za czyn z art. 288 § 2 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. (wysokość szkody 387 złotych), popełniony w dniu 03 marca 2006 roku na karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda,

2. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 19 marca 2007 roku w sprawie o sygn. akt IV K 3098/06 za czyny:

1. z art. 224 § 2 k.k. popełniony w dniu 02 listopada 2006 roku na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. z art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 02 listopada 2006 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

kara łączna 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat oraz orzeczono na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 22 listopada 2013 roku, sygn. akt IV K 3098/06 zarządzono wobec skazanego wykonanie 24 (dwudziestu czterech) dni zastępczej kary pozbawienia wolności a niewykonaną karę 48 (czterdziestu ośmiu) stawek dziennych grzywny,

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 stycznia 2008 roku w sprawie o sygn. akt II K 15/07 za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 23 sierpnia 2005 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat;

postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie z dnia 30 listopada 2009 roku sygn. akt XII Ko 4490/09 zarządzono wykonanie kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 31 października 2008 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 820/08 za czyn z art. 278 § 1 k.k. (wartość skradzionego mienia 313,74 zł) popełniony w dniu 18 września 2008 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 (czterech) lat oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 08 października 2009 roku sygn. akt XII Ko 4174/09 zarządzono wykonanie kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od dnia 18 września 2008 roku do dnia 19 września 2008 roku;

postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt XII Ko 4105/12 orzeczono wobec skazanego wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 20 (dwudziestu) dni w zamian za karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda,

5. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie dnia 23 września 2010 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 588/10 za czyn z art. 278 § 1 k.k. (wartość skradzionego mienia 253,91 zł) popełniony w dniu 17 stycznia 2009 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2011 roku sygn. akt XIV K 926/10 Sad Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. **umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego** wobec skazanego P. S..

6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 27 września 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 729/13 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 19 kwietnia 2013 roku na karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 maja 2013 roku do dnia 24 września 2013 roku;

7. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 09 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K 661/14 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wartość skradzionego mienia 1 132,15 zł) popełniony w dniach 24 – 25 lutego 2014 roku na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia 26 lutego 2014 roku;

8. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 30 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 1036/14 za czyny:

1. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wartość skradzionego mienia 529 zł) popełniony w nocy z 27 na 28 czerwca 2014 roku

2. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wartość skradzionego mienia 2 099 zł) popełniony w okresie od 07 czerwca 2014 roku do 10 czerwca 2014 roku

3. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wartość skradzionego mienia 1 000 zł) popełniony w okresie od 17 czerwca 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku

na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 do dnia 29 czerwca 2014 roku

P. S. złożył wniosek, w którym domagał się wydania wyroku łącznego, obejmującego skazania zapadłe w jego sprawach na zasadzie pełnej absorpcji (k. 2-2v).

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, że postępowanie uregulowane w rozdz. 60 k.p.k. może być wszczęte także z urzędu, a zatem sąd nie jest związany treścią wniesionego przez skazanego wniosku o wydanie wyroku łącznego. W konsekwencji, nie dopatrując się możliwości połączenia w wyrok łączny orzeczeń wskazanych przez wnioskodawcę, sąd powinien z urzędu wydać wyrok łączny, jeżeli istnieje taka możliwość w odniesieniu do skazań niepowołanych we wniosku (por. orzeczenie Sądu Najwyższego II KK 84/06, OSNKW-R 2006, poz. 928; Sądu Najwyższego II KK 15/09, BPK SN 2009, nr 9, s. 27; Sądu Apelacyjnego w Katowicach II AKa 52/07, LEX nr 330999).

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. sąd wydaje wyrok łączny o ile zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami. Przesłanki te określone są w art. 85 k.k. stanowiącym, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Wyrok pierwszy - w rozumieniu art. 85 k.k. - to pierwszy chronologicznie wyrok, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw, za które kary podlegają łączeniu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 25

lutego 2005 r., sygn. akt I KZP 36/04, opublikowana w OSNKW nr 2 z 2005r. poz. 13, a wcześniej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03 listopada 2003 r., sygn. akt IV KK295/02, opublikowane w OSNKW nr 1 z 2004 r. poz. 7).

Pierwszy wyrok, który zapadł przed popełnieniem przez P. S. kolejnych przestępstw, za które kary podlegają łączeniu, zapadł w dniu 19 marca 2007 roku (wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. akt IV K 3098/06 – pkt. 2), a zatem w niniejszej sprawie wspomniane warunki do wydania wyroku łącznego zostały spełnione w odniesieniu do kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt. 2 i 3, tj. wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 19 marca 2007 roku w sprawie o sygn. akt IV K 3098/06, za czyny popełnione:

a) w dniu 02.11.2006 r. – kara 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

a) w dniu 02.11.2006 r. – kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

kara łączna 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat (pkt. 2),

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 stycznia 2008 roku w sprawie o sygn. akt II K 15/07, za czyn popełniony w dniu 23 sierpnia 2005 roku – kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt. 3).

Co prawda pierwszy chronologicznie wyrok, jaki w ogóle zapadł wobec P. S., został wydany w dniu 14 września 2006 roku (wyrok Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt IX K 432/06 – pkt. 1), jednak późniejsze orzeczenia dotyczące skazanego (poza orzeczeniem wydanym w sprawie II K 15/07 – pkt. 3) dotyczyły czynów popełnionych po tej dacie (w sprawie IV K 3098/06 czyny zostały popełnione w dniu 02.11.2006 roku – pkt. 2, w sprawie XIV K 820/08 – w dniu 18.09.2008 roku – pkt. 4, w sprawie XIV K 588/10 - w dniu 17.01.2009 roku – pkt. 5, w sprawie III K 729/13 – w dniu 19.04.2013 roku – pkt. 6, w sprawie IV K 661/14 w okresie od 24 do 25.02.2014 roku – pkt. 7, a w sprawie III K 1036/14 - w dniach 27/28.06.2014 roku, 07-10.06.2014 roku oraz 17-18.06.2014 roku – pkt. 8).

Z kolei wyrok zapadły w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 stycznia 2008 roku sygn. akt II K 15/07 dotyczył czynu popełnionego w dniu 23 sierpnia 2005 roku (pkt. 3), a zatem przed wydaniem wyroku w sprawie IX K 432/06, tj. przed dniem 14.09.2006 roku, jednak kary orzeczone w tych dwóch ww. sprawach nie podlegają łączeniu (w sprawie IX K 432/06 orzeczono karę grzywny, zaś w sprawie II K 15/07 – karę pozbawienia wolności), co w konsekwencji doprowadziło do umorzenia postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary wymierzonej w sprawie IX K 432/06 (pkt. 1).

Jednocześnie należy zauważyć, że od dnia 09 listopada 2013 roku wyrok wydany w sprawie IX K 432/06 (pkt. 1), dotyczy czynu, który aktualnie, ze względu na wartość zniszczonego mienia, stanowi wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. w brzmieniu obowiązującym od dnia 09 listopada 2013 roku, nadanym ustawą z dnia 27.09.2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. Co prawda orzeczona za ten czyn kara nie podlega aktualnie przekształceniu na podstawie art. 50 ust. 1 cytowanej ustawy, a to z uwagi na to, iż przekształceniu podlegają wyłącznie kary podlegające wykonaniu, a grzywna orzeczona w sprawie IX K 432/06 została wykonana w całości, niemniej nie można nie zauważyć, że czyn ten zgodnie z cytowaną ustawą stanowi wykroczenie, a zatem kara za niego orzeczona w myśl art. 569 § 1 k.p.k. nie podlega łączeniu, co w konsekwencji również doprowadziło do umorzenia postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary wymierzonej w sprawie IX K 432/06 (pkt. 1).

Zauważyć przy tym także należy, że w przypadku tego ww. ciągu, tj. powstałego ze spraw o sygn. akt IV K 3098/06 oraz II K 15/07 (pkt. 2 i 3), kształt kary łącznej w wyroku łącznym normuje przepis art. 89 k.k., którego § 1 stanowi, iż w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem (IV K 3098/06) i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania (II K 15/07), sąd może w wyroku łącznym warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k.

Przepis ten rozstrzyga w sposób całkowicie jednoznaczny, że warunkiem zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary jest zaistnienie przesłanek określonych w art. 69 k.k., przy uwzględnieniu ogólnych dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k. Wymagania te dotyczą także kary łącznej, toteż nie ma podstaw do jej orzeczenia z warunkowym zawieszeniem wykonania kary, jeżeli przesłanki te nie są spełnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 października 2004 roku, sygn. akt V KK 224/04, OSNKW 2004, nr 10, poz. 98).

Należy też zaznaczyć, że z treści art. 89 § 1 k.k. nie wynika obowiązek zawieszenia wykonania kary łącznej, a jedynie takie uprawnienie sądu, przy czym sąd zawsze musi ocenić, czy za zawieszeniem wykonania kary łącznej przemawiają wskazane w art. 69 k.k. przesłanki.

Zdaniem Sądu skazany P. S. nie zasługuje na wymierzenie, w przypadku połączenia kar orzeczonych w sprawach IV K 3098/06 oraz II K 15/07, kary łącznej przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Sąd wziął pod uwagę opinię o skazanym z marca 2015, nadesłaną z Zakładu Karego w Ż. (k. 41), w której zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności oceniono jako przeciętne. Nie sposób także nie zauważyć, że skazany w miejscu zamieszkania posiada negatywną opinię z uwagi na uzależnienie od środków odurzających i utrzymywanie kontaktów z osobami uzależnionymi. Ponadto oprócz dwóch ww. rozpatrywanych skazań wobec P. S. zapadło jeszcze kilka późniejszych skazań za popełnione przezeń czyny zabronione.

Biorąc więc pod uwagę dotychczasowy sposób życia i warunki osobiste P. S., Sąd uznał, że nie uzasadniają one przekonania, iż mimo niewykonania orzeczonej kary sprawca nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa, co wynika chociażby z jego wielokrotnej karalności.

Mając powyższe na uwadze Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone wyrokami wydanymi w sprawach IV K 3098/06 oraz II K 15/07 (pkt. 2 i 3).

Należy przy tym zaznaczyć, że Sąd badał także na tle art. 89 § 1a k.k. możliwość orzeczenia w powyższym przypadku bezwzględnej kary pozbawienia wolności i mając na względzie treść art. 4 § 1 k.k. uznał, że skoro orzeczenia w sprawach o sygn. akt IV K 3098/06 oraz II K 15/07 zapadły przed dniem wejścia w życie noweli z dnia 05 listopada 2009 roku (dz. U. Nr 206, poz. 1589), tj. przed dniem 08 czerwca 2010 roku i dotyczyły czynów, które także zostały popełnione przed tą datą (wyrok w sprawie IV K 3098/06 zapadł w dniu 19 marca 2007 roku i dotyczył czynów popełnionych w dniu 02 listopada 2006 roku, zaś wyrok w sprawie II K 15/07 zapadł w dniu 28 stycznia 2008 roku i dotyczył czynu popełnionego w dniu 23 sierpnia 2005 roku), to brak takiej możliwości.

Zgodnie bowiem z § 1a art. 89 k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co tym bardziej przemawia za możliwością orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec sprawcy zbiegających się przestępstw, któremu wyrokami jednostkowymi zostały wymierzone kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, to jednak w takich przypadkach należy zawsze przy orzekaniu mieć na uwadze jedną z fundamentalnych zasad prawa karnego, wyrażoną w art. 4 § 1 k.k.

Brak jest bowiem wątpliwości, że wprowadzone wspomnianą wyżej nowelą zmiany przepisów odnośnie kary łącznej, są dla skazanego mniej korzystne od tych, które obowiązywały uprzednio. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2011 roku, sygn. V KK 74/11 zgodnie z którym, możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, popełnione po dniu 07 czerwca 2010 roku (opublikowane: OSNKW 2011/6/54, Biul. SN 2011/6/15).

Dlatego też Sąd zgodnie z art. 4 k.k. zastosował przepisy korzystniejsze dla skazanego, tj. art. 89 k.k. sprzed nowelizacji i umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary pozbawienia wolności orzeczone

wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt IV K 3098/06 (z warunkowym zawieszeniem ich wykonania) oraz II K 15/07 (bez warunkowe zawieszania wykonania) (pkt. 2 i 3).

Kolejnym zaś pierwszym wyrokiem, który zapadł przed popełnieniem przez P. S. kolejnych przestępstw, za które kary podlegają łączeniu, jest wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 09 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K 661/14 (pkt. 7), a zatem w niniejszej sprawie wspomniane warunki do wydania wyroku łącznego zostały spełnione w odniesieniu do kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt. 7 i 8, tj. wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 09 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K 661/14, za czyn popełniony w okresie 24-25.02.2014r. – kara 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 7),

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 30 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 1036/14 za czyny:

- popełniony w nocy z 27 na 28 czerwca 2014 roku

- popełniony w okresie od 07 czerwca 2014 roku do 10 czerwca 2014 roku

- popełniony w okresie od 17 czerwca 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku

na podstawie art. 91 § 1 k.k. – kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt. 8).

Co prawda kolejny pierwszy chronologicznie wyrok, jaki zapadł wobec P. S. (przy umorzeniu postępowania w odniesieniu do skazań orzeczonych w sprawach IX K 432/06, IV K 3098/06 oraz II K 15/07 – pkt. 1, 2 i 3 o czym była mowa wyżej), został wydany w dniu 31 października 2008 roku (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie sygn. akt XIV K 820/08 – pkt. 4), jednak wszystkie późniejsze orzeczenia odnośnie skazanego dotyczyły czynów popełnionych po tej dacie (w sprawie XIV K 588/10 czyn został popełniony w dniu 17 stycznia 2009 roku, w sprawie III K 729/13 – w dniu 19 kwietnia 2013 roku, w sprawie IV K 661/14 – w dniach 24-25 lutego 2014 roku, a w sprawie III K 1036/14 – w dniach 27/28 czerwca 2014 roku, 07-10 czerwca 2014 roku oraz 17-18 czerwca 2014 roku).

Podobnie ma się rzecz jeśli za pierwszy z wyroków weźmie się pod uwagę wyrok zapadły w dniu 23 września 2010 roku (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie sygn. akt XIV K 588/10 – pkt. 5), bowiem wszystkie późniejsze orzeczenia dotyczyły czynów popełnionych po tej dacie (w sprawie III K 729/13 czyn został popełniony w dniu 19 kwietnia 2013 roku, w sprawie IV K 661/14 – w dniach 24-25 lutego 2014 roku, a w sprawie III K 1036/14 – w dniach 27/28 czerwca 2014 roku, 07-10 czerwca 2014 roku oraz 17-18 czerwca 2014 roku).

Tak samo wygląda sytuacja, gdy za pierwszy z wyroków weźmie się pod uwagę wyrok zapadły w dniu 27 września 2013 roku (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie sygn. akt III K 729/13 – pkt. 6), bowiem wszystkie późniejsze orzeczenia dotyczyły czynów popełnionych po tej dacie (w sprawie IV K 661/14 czyn został popełniony w dniach 24-25 lutego 2014 roku, a w sprawie III K 1036/14 – w dniach 27/28 czerwca 2014 roku, 07-10 czerwca 2014 roku oraz 17-18 czerwca 2014 roku).

Wobec powyższego – zgodnie z art. 572 k.p.k. – umorzono postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych w przedmiotowych postępowaniach (tj. w sprawach o sygn. akt XIV K 820/08, XIV K 588/10 oraz III K 729/13 – pkt. 4, 5 i 6).

Marginesowo jedynie należy dodać, że gdyby za pierwszy chronologiczny wyrok uznać orzeczenie zapadłe w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 stycznia 2008 roku sygn. akt II K 15/07 (pkt. 3), niezależnie od przyczyn umorzenia tego orzeczenia w zakresie wydania wyroku łącznego, o których była mowa wcześniej, to wszystkie późniejsze orzeczenia odnośnie skazanego dotyczyły czynów popełnionych po dacie wydania tego wyroku, tj. po dniu 28 stycznia 2008 roku (w sprawie XIV K 820/08 – w dniu 18 września 2008 roku, w sprawie XIV K 588/10 czyn został popełniony w dniu 17 stycznia 2009 roku, w sprawie III K 729/13 – w dniu 19 kwietnia 2013

roku, w sprawie IV K 661/14 – w dniach 24-25 lutego 2014 roku, a w sprawie III K 1036/14 – w dniach 27/28 czerwca 2014 roku, 07-10 czerwca 2014 roku oraz 17-18 czerwca 2014 roku).

Jednocześnie należy zauważyć, że od dnia 09 listopada 2013 roku wyroki wydane w sprawach XIV K 820/08 oraz XIV K 588/10 (pkt. 4 i 5), dotyczą czynów, które aktualnie, ze względu na wartość skradzionego mienia, stanowi wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. w brzmieniu obowiązującym od dnia 09 listopada 2013 roku, nadanym ustawą z dnia 27.09.2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. Co prawda orzeczone za te czyny kary nie podlegają aktualnie przekształceniu na podstawie art. 50 ust. 1 cytowanej ustawy, a to z uwagi na to, iż przekształceniu podlegają wyłącznie kary podlegające wykonaniu, a kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach XIV K 820/08 oraz XIV K 588/10 zostały wykonane w całości, niemniej nie można nie zauważyć, że czyny te zgodnie z cytowaną ustawą stanowią wykroczenie, a zatem kary za nie orzeczone w myśl art. 569 § 1 k.p.k. nie podlegają łączeniu, co w konsekwencji również doprowadziło do umorzenia postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych w sprawach XIV K 820/08 oraz XIV K 588/10 (pkt. 4 i 5).

Problemem otwartym przy łączeniu kar jednostkowych, orzeczonych wyrokami nadającymi się do połączenia, opisanymi wcześniej, była wysokość kary łącznej, którą należało orzec za zbiegające się przestępstwa.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymienionych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

W niniejszym wypadku wymiar kary łącznej pozbawienia wolności mógł oscylować w przedziale od 1 roku do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (połączeniu ulegają kary jednostkowe: ze sprawy IV K 661/14 – kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś ze sprawy III K 1036/14 – kara 1 roku pozbawienia wolności).

Sąd wydając wyrok łączny winien kierować się dyrektywami prewencji indywidualnej i generalnej. Chodzi tutaj w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego zbrodni czy występku. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Należy przy tym pamiętać, że Sąd nie jest uprawniony na płaszczyźnie indywidualnoprewencyjnej i generalnoprewencyjnej uwzględniać po raz wtóry tych samych okoliczności, które zostały wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych. Powinien natomiast w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, po uprzednim ustaleniu, czy zachodzi między nimi związek czasowy oraz podmiotowy i przedmiotowy. Jak bowiem trafnie wskazuje się w literaturze „wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych co do sprawcy oraz rzutuje na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania”. Z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej konieczne byłoby również uwzględnienie postawy sprawcy i sposobu jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałyby zapaść wyrok łączny (por. Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karno materialne i procesowe, D. Kala, Toruń 2003, s. 105-106).

Przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną, system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), czy system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu.

Należy podkreślić, że polski ustawodawca uwzględnia elementy wszelkich tych systemów, przyjmując system mieszany (zwany modyfikowanym).

Zdaniem Sądu zgodzić się trzeba z poglądem wyrażonym w judykaturze, w myśl którego wydając wyrok łączny sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru

kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej.

Wydając wyrok łączny sąd ma obowiązek uwzględnić w zakresie wymiaru kary te wszystkie okoliczności, które zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków, które w szczególności wskazują, że proces resocjalizacji skazanego zakończył się pomyślnie lub że realizacja tego procesu przebiega tak pomyślnie, iż nie ma potrzeby stosowania nadal środków represyjnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 roku, sygn. akt II AKa 63/01, opublikowany w Prok. i Pr. nr 7-8 z 2002 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 1995 roku, sygn. akt II AKr 184/95, opublikowany w Prok. i Pr. nr 2-3 z 1996 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 roku, sygn. akt II AKr 26/94, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1990 roku, sygn. akt IV KR 80/90, opublikowany w LEX nr 22064, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, opublikowany w OSNKW nr 5-6 z 1984 roku, i inne) zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione a im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem.

Zasada absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 roku, sygn. akt II AKa 321/96, opublikowany w Prok. i Pr. nr 7-8 z 1997 roku), zaś całkowita absorpcja powinna być stosowana jedynie wyjątkowo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1974 roku, sygn. II KR 27/74, opublikowany w LEX 21624).

Odnosząc powyższe kryteria do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w sprawach IV K 661/14 oraz III K 1036/14 przedmiotem osądu były przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a zatem tożsame rodzajowo, wobec których zachodził bardzo bliski związek przedmiotowo-podmiotowy, albowiem są one skierowane przeciwko temu samemu rodzajowemu dobru prawnie chronionemu, tj. mieniu i są kwalifikowane z tego samego przepisu kodeksu karnego.

Jednocześnie związek czasowy, pomiędzy ww. przestępstwami (popełnione w dniach 24-25 lutego 2014 roku w sprawie IV K 661/14 oraz w dniach 27/28 czerwca 2014 roku, 07-10 czerwca 2014 roku oraz 17-18 czerwca 2014 roku w sprawie III 1036/14), a więc na przestrzeni czterech miesięcy, nie jest na tyle bliski, aby uzasadnione było zastosowanie zasady pełnej absorpcji.

Sąd - jak już nadmieniono na wstępie – jest zobligowany uwzględnić nadto postawę sprawcy i sposób jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałby zapaść wyrok łączny.

Przechodząc zatem do kolejnego czynnika, którym powinien kierować się Sąd przy wymierzaniu kary łącznej, to jest zachowania się skazanego w trakcie odbywania kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985 roku, sygn. akt II KR 245/85, opublikowany w OSNKW nr 5-6 z 1996 roku), a które ewentualnie w pozytywny sposób prognozowałoby, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy i odniesie zamierzone cele kary w zakresie resocjalizacji skazanego, to należy jednoznacznie

stwierdzić, że uzyskane przez sąd w tym zakresie dowody nie dają podstaw do przyjęcia zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej (por. opinia o skazanym P. S. z marca 2015 roku, wystawiona przez Kierownika (...)k. 41).

Postawę i zachowanie P. S. w trakcie pobytu w warunkach izolacji penitencjarnej należy ocenić jako przeciętne. Obecnie skazany odbywa karę w systemie programowego oddziaływania. Skazany był dwa razy nagradzany regulaminowo, zaś raz karany dyscyplinarnie. W stosunku do przełożonych stara się prezentować postawę regulaminową i grzeczną, w kontaktach ze współosadzonymi funkcjonuje bezkonfliktowo. Nie jest zatrudniony z braku możliwości, ale prezentuje gotowość podjęcia pracy także nieodpłatnej. Wobec dotychczasowego trybu życia i popełnionych przestępstw posiada stosunek umiarkowanie krytyczny.

Nie można także pomijać, że oprócz łączonych w niniejszym wyroku kar orzeczonych w dwóch sprawach, wobec P. S. zapadły jeszcze inne orzeczenia skazujące.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył P. S. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu, w sprawie nie zachodzą okoliczności, które optowałyby za przyjęciem zasady absorpcji czy kumulacji, a sprawiedliwe jest zastosowanie systemu częściowej absorpcji.

Tym samym Sąd kierując się przede wszystkim przebiegiem procesu resocjalizacji skazanego, a nadto związkiem przedmiotowo-podmiotowym i czasowym między popełnionymi przestępstwami, skrócił czas odbywania przez niego kar pozbawienia wolności o 4 miesiące.

Zgodnie z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IV K 661/14 od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia 26 lutego 2014 roku oraz w sprawie III K 1036/14 od dnia 28 czerwca 2014 roku do dnia 29 czerwca 2014 roku.

W zakresie, w jakim wyroki wydane w sprawach IV K 661/14 oraz III 1036/14 nie uległy połączeniu, Sąd pozostawił je do odrębnego wykonania.

O kosztach obrony skazanego wykonywanej z urzędu przez adw. W. O. orzeczono w oparciu o art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 146 poz. 1188 ze zm.), jego wysokość ustalając na podstawie § 14 ust. 5, oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Z uwagi na to, że skazany dożywający karę pozbawienia wolności nie posiada majątku w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.